

Advokatvejen

Skrevet af Sofie Grub,
Advokatfuldmægtig

I sensommeren var jeg med nogle gode venner i en ødegård i Sverige. Vi spillede Bezzerwisser og så lød spørgsmålet: Hvilken væske sænker man stål ned i, når det skal galvaniseres? "Zink!" udbød jeg ivrigt og uden tøven. De andre kiggede forundrede på mig, men svaret var sørne korrekt. Jeg skal med det samme understrege, at min evne til at svare korrekt på spørgsmålet hverken skyldes, at jeg har en fortid inden for stålindustrien eller en særlig Trivial Pursuit-kyndig klæbehjerne. Den skyldes ene og alene mit arbejde som advokatfuldmægtig på et kontor med speciale i entrepriseret, VILTOFT Advokataktieselskab.

Når jeg vælger at indlede med den oplevelse er det, fordi den for mig kendetegner, at livet som advokatfuldmægtig ofte handler om meget andet end ren jura. Man bliver som advokatfuldmægtig – såvel som advokat – ofte nødt til at sætte sig ind i fagområder, der ellers ligger langt fra den uddannelse, vi har gennemgået. Men det er også noget af det, der gør det rigtig sjovt og udfordrende.

Jeg har valgt et mindre og specialiseret advokatkontor, fordi det passer bedst til den type person, jeg er. Men det er ikke nødvendigvis det, der også er rig-

tig for dig, der læser denne artikel og overvejer, om advokatfuldmægtiglivet kunne være noget for dig. Forhåbentlig kan jeg gøre dig bare en lille smule kloge på, om du passer bedst ind på et stort eller lille advokatkontor. Jeg kan naturligvis kun tage udgangspunkt i mine egne oplevelser, men vil sammenligne med de store kontorer ud fra det, som jeg hører fra andre advokatfuldmægtige, som jeg kender.

"Til gengæld er arbejdsgangen på et mindre kontor ofte mindre formel, og der er sjældent langt til den partner, som man arbejder for på en given sag. Jeg arbejder selv for alle partnerne, og dermed ikke for én bestemt partner."

Allerførst vil jeg dog gerne afvise en myte, som jeg hørte flere gange under min studietid og som gjorde, at jeg i første omgang faktisk ikke havde planer om at fortsætte som advokatfuldmægtig efter endt uddannelse. Det, jeg hørte, var nemlig, at man som advokatfuldmægtig som hovedregel måtte forvente at skulle arbejde op til 60-70 timer om ugen. Det er langt fra det, som jeg oplever, at man skal. Selvfølgelig er det ikke en 37-timers arbejdsuge fra 8.30-16, hvor man går kl. 16 sharp, som man skal regne med at få, hvis man vælger advokatfuldmægtigvejen på fuld tid. For mig og de andre advokatfuldmægtige, som jeg kender, ligger niveauet mere i retning af 45 timer i snit, hvor det måske i nogle uger kan

være 50 timer og andre uger 40 timer. Arbejds mængden og arbejdspresset varierer nemlig ofte noget.

Samtidig oplever jeg også en høj grad af fleksibilitet. Hvis jeg en dag fx har brug for at gå tidligt eller først møde ind senere, så står det mig frit for i det omfang, det ikke går ud over mit arbejde. Ligeledes har jeg også en hjemmearbejdsplads, der gør det

muligt for mig at arbejde hjemme, hvis jeg skulle have behov for det. Jeg oplever derfor en stor grad af frihed i forhold til min egen tilrettelæggelse af arbejdet.

En gennemsnitlig arbejdsuge på 45 timer lyder alligevel af meget, tænker du måske. Og ja, det er det. Nogle gange betyder det, at der ikke er overskud til de store sociale udfoldelser ved siden af arbejdet. Men omvendt flyver tiden, når man er på arbejde som oftest ret hurtigt, fordi de opgaver, som man får som fuldmægtig er meget varierede og ofte kan være rigtig spændende. Det er en af de helt klare fordele ved jobbet. Tiden flyver også hurtigt af en anden årsag. Arbejdstempoet på et advokat-

kantor er ofte højt. Frister fra retten så vel som frister fastsat af klienter, modparter og selvfølgelig dine egne foresatte er en evigt tilstedeværende del af livet som advokatfuldmægtig. Det er også en af grundene til, at det til tider kan være svært at komme fra kontoret i rimelig tid. Arbejdspresset går dog sjældent ud over den generelt uformelle og hyggelige stemning, som jeg oplever hos VILTOFT, og som jeg er overbevist om også findes på mange andre advokatkontorer på trods af arbejdspresset.

Der er to yderpunkter for den type opgaver, som jeg varetager som 1. års advokatfuldmægtig.

I den ene ende er der de opgaver, som udspringer af "mine egne" sager. Det vil sige de sager, hvor det er mig, der skal sørge for, at breve bliver skrevet og besvaret, at eventuelle frister i sagen bliver overholdt, og det er mig, der i sidste ende skal forhandle sagen i retten, hvis det kommer så vidt. Jeg vil sige, at det er her, jeg lærer allermost som advokatfuldmægtig, da jeg ofte skal tage stilling til forskellige processuelle og taktiske skridt såvel som juridiske problemstillinger. Dette kan selvsagt også indebære en del klientkontakt enten via telefon eller møder på vores kontor eller ude i byen. Løbende drøfter jeg derfor også ofte sagen med den partner, der er ansvarlig for sagen. Det er min klare opfattelse, at jeg på et min-

dre kontor har flere 'egne sager' end jeg ville have på et stort kontor. Dette lægger selvfølgelig et vist pres på én, men er også med til at gøre arbejdet så meget desto sjovere.

I den anden ende af spektret ligger de sager, hvor jeg måske kun i et par sætninger har fået fortalt, hvad sagen drejer sig om, og derefter skal undersøge en juridisk problemstilling i dybden for den, der har sagen. Her bliver det ofte rent "juraarbejde". Jeg synes selv, at det kan være rigtig spændende til tider at få lov til at gå i dybden med en juridisk problemstilling – og så kan det i øvrigt også være rart som en afveksling fra de andre daglige opgaver.

På et mindre kontor kan man til tider

"Der er endnu rigtig meget at lære, selvom man har fem års højere uddannelse bag sig. Derfor er det også sjældent juraen, der er den egentlige udfordring i en hverdag som advokatfuldmægtig."

godt savne flere advokatfuldmægtig-kolleger at sparre med, og det er naturligvis noget, som man må holde sig for øje, hvis valget står mellem et stort eller et lille kontor. Til gengæld er arbejdsgangen på et mindre kontor ofte mindre formel, og der er sjældent langt til den partner, som man arbejder for

på en given sag. Jeg arbejder selv for alle partnerne, og dermed ikke for én bestemt partner. Det har den fordel, at jeg kan lære fra dem alle og langsomt finde ud af, hvordan jeg arbejder bedst, og hvilken type advokat jeg gerne selv vil være i fremtiden.

Når man arbejder som advokatfuldmægtig, er man jo netop i lære som advokat. Man kan derfor lige så godt lade være med at tro, at man kan det hele fra man starter, og at man aldrig vil begå fejl. Der er endnu rigtig meget at lære, selvom man har fem års højere uddannelse bag sig. Derfor er det også sjældent juraen, der er den egentlige udfordring i en hverdag som advokatfuldmægtig. Det er alt det andet. Udfordringen kan være at ringe til en klient og få ham overbevist om, at det ikke er en god idé, at han begynder at udbedre en skade, som han senere vil kræve erstatning for. Eller at skrive et brev til et forsikringssselskab og få dem overbevist om, at der skal ydes retshjælpsdækning i en sag. Den største udfordring er og bliver dog at gå i retten og forhandle en sag. Her er det virkelig rart at have gode kollegaer på tværs af faglige skel og aldersgrupper, der kan hjælpe en lidt på vej, når man træder de første spæde skridt som advokatfuldmægtig. Det har i hvert fald været en af de ting, der betød mest for mig, da jeg i sin tid takkede ja til ansættelse som advokatfuldmægtig hos VILTOFT.